

ELENA MINÁŘOVÁ

MRAZIVÉ POUTO

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER

Mrazivé pouto

Vyšlo také v tištěné verzi

Elena Minářová

Mrazivé pouto – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ELENA MINÁŘOVÁ

MRAZIVÉ POUTO

MRAZIVÉ POUTO

Elena Minářová

Copyright © Elena Minářová, 2025

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Magdalena Russocka / Trevillion Images

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Mgr. Erika Hanáčková

Jazyková korektura Lucie Rohanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-651-8

ISBN e-knihy 978-80-7546-539-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-548-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-552-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Mému synovi Tobiášovi.
Jsi to nejúžasnější stvoření na celém světě.*

*A mojí nejvěrnější kamarádce Ený.
Ne nadarmo se říká,
že pes je nejlepší přítel člověka.*

PROLOG

Cítím vzrušení. Adrenalin mi proudí žilami. Napětí mě přímo pohlcuje. Když se mi svěří se svým plánem, nálada mi vystřelí do nebeských výšin. To je ono! Nemůžu se dočkat, až to uděláme.

Vybrala si mě. Opájím se slastným pocitem euforie, že to můžu být zrovna já, kdo jí s tím pomůže. Pro mě je to privilegium. Dává mi tím najevo, že jsem výjimečná. Nikdo jiný tam nemá co dělat. Budeme to jen já a ona.

Celý den jsem jako na trní. Každou chvilku sleduju hodiny. Od mé poslední kontroly času uběhlo teprve deset minut, a mně přijde, že už je to celá hodina. Zrovna dnes se čas neuvěřitelně vleče. V mysli ho popoháním kupředu.

Utíkej! povzbuzuji ho.

Leť! pobízím ho.

Běž! naléhám. *Rychleji!*

Když se konečně sejdeme, jsem šťastím bez sebe. Začneme balit všechny věci. Dáváme je do papírové krabice a ona se nad každou z nich pozastaví. Vidím na ní, že jí to není příjemné. Možná vzpomíná, jaký příběh za každou z nich stojí. Pochopitelně se jí na to nezeptám. Dávám jí prostor a čas, který teď potřebuje. Nechci být otravná. Chci ji podpořit, protože to je ten důvod, proč mě sem vzala.

Utře si jedinou slzu, která jí steče po tváři, a zvedne se.

Je čas.

Jdeme pomalu. Krabice je dost těžká, a přece jen není kam spěchat. Vytáhne z kapsy klíče s přívěskem krávy a ode_mkne stodolu. Je tu spousta harampádí, náradí, starých kusů

nábytku a balíků sena, které slouží jako krmivo pro dobytek. Zastavíme se uprostřed stavení.

Položí krabici na zem a naposledy se podívá dovnitř. Pak se podívá na mě. Povzbudivě kývnu. Vytáhne z kapsy zapalovač a škrtně.

A teď se děj vůle boží.

* * *

Čí to vlastně byla vina?

Tvoje?

Její?

Té druhé?

Té další?

Nebo snad moje?

Nebo to byla vina nás všech dohromady?

ČÁST PRVNÍ

DVĚ LŽI

*„Nejnebezpečnější lži
pocházejí od těch,
kteří jim věří.“*

DICK FRANCIS

1

AMBER

Nyní

Kdybych si musela vybrat jedno roční období, ve kterém bych odteď žila po celý zbytek života, vybrala bych si jednoznačně jaro. Teploty stoupají a příroda se začíná pomalu probouzet k životu. Rozkvétají stromy a naplňují okolí květinovou vůní. Vzduch je zase svěží a čerstvý. Přibývá slunečního svitu, dny se prodlužují. Kdo by neměl rád ty dlouhé večery strávené se skleničkou vína na balkoně? Já je teda přímo miluju!

Jeden takový jsem si včera udělala. Seděla jsem zachumlaná v dece ve svém proutěném křesílku, četla si knížku a občas vzhledla k západu slunce. Dala jsem si o skleničku víc, než jsem měla. A teď mě z toho trochu bolí hlava. Pondělní rána jsou těžká, o to těžší, když v neděli večer pijete alkohol. Nedoporučuju.

Ráno nějakým nedopatřením zamáčknu budík dřív, než mě zcela probudí, a usnu na dalších dvacet minut. Ups. Tohle se mi běžně nestává. Andrew nebude nadšený.

Hodím na sebe jen bílou blůzu, světlé džíny a růžové sako a můžu vyrazit. To je další věc, co na jaře zbožňuju. Člověk se nemusí balit do deseti vrstev oblečení a může z bytu vypadnout během pár minut. Dnes ani neztrácím čas líčením, protože mám zpoždění, které jen tak nedoženu.

Během cesty k autu mám nutkání si koupit kávu v ne-daleké kavárně, protože si myslím, že by mi mohla pomoci na bolest hlavy, ale nakonec odolám. Můžeš si za to sama, Amber, tak teď trp! zní mi v hlavě.

Provoz je v tuhle dobu trochu hustší, než jsem zvyklá, takže stojím déle v kolonách. Do práce dorazím se čtyřiceti-minutovým zpožděním. Musím projít kolem kanceláře svého šéfa, abych se dostala ke svému místu. Snažím se splynout s okolím a zkouším nenápadně proplout kolem něj, ale bo-hužel mě zahlédne.

„Amber? Kde jsi sakra byla?“ Andrew Forester vstane ze své židle a tázavě zvedne obě ruce.

Do prdele.

„Eh, přece tady.“ Zamávám mu a zářivě se na něj přes prosklenou stěnu usměju.

„Tohle na mě nezkoušej. Sháním tě už dobrou hodinu.“ Andrew se mračí a zuřivě gestikuluje. To rozčílení mu nevě-řím. Každý ve firmě ví, že Andrew se neumí zlobit, zato umí být dost přísný. Obrátí zrak zpátky k počítači a něco do něj začne zběsile tukat.

„Hodinu?“ podívám se a nakouknu dovnitř jeho kance-láře. „Mám zpoždění jen čtyřicet minut.“

„Nezkoušej mě ještě víc naštvat.“

Nevinně se usměju. „A co se stalo?“

„Potřebuju od tebe podklady k těm novým dálkově ovlá-daným lesnickým strojům, které začínáme prodávat. Měla jsi mi je poslat už v pátek. Dneska měly být na webu.“

Zmateně zamrkmám. Nejsem si jistá, o čem to mluví. Ty pod-klady jsem mu měla dodat až příští týden. Možná si spletl datum.

„Andrew, můžeš prosím ještě jednou ověřit datum, kdy jsem ti ty podklady měla poslat? Jsem si skoro sto procentně jistá, že to má být až příští týden.“

Andrew opět něco zběsile vytuká do počítače a pak ukáže na obrazovku. „Tady to je. Pojd' se podívat.“

Rozhlédnu se po našem open space neboli otevřené sdílené kanceláři. Zraky všech kolegů se obrátí ke mně. Mám srdce až v krku. K Andrewovi se blíším pomalými kroky, protože mám tušení, že tohle nedopadne v můj prospěch. Nahlédnu šéfovi přes rameno a uvidím e-mail, který mi posílal minulý měsíc. A opravdu. Měla jsem mu ty podklady poslat do pátku. Ale já je ještě nemám ani zdaleka hotové.

„Aha. Jo, jasně. Ano. Jistě. Ty myslíš tyhle podklady,“ začnu koktat. „Tak ty mám. Hned je najdu. Za chvíli ti je pošlu.“ Rychlostí blesku zmizím za svým počítačem a přihlásím se. Ještě jednou se rozhlédnu kolem sebe, ale už si mě zase nikdo nevšímá. Uf.

V práci jsem si nikdy nenašla svou spřízněnou duši. Možná proto, že tu pracuju jen na poloviční úvazek a netrávím s ostatními tolik času. Možná proto, že tu kromě mě pracují už jen další dvě ženy ve věku mých rodičů. Nebo taky proto, že tu pracují samí podivíni. Aby taky ne, když se naše firma zabývá prodejem technických strojů, jako jsou traktory, sekačky, bagry, elektromobily, komunální vozidla a podobně. Kdo jiný by chtěl pracovat v takové firmě než podivíni? Podivíni a já.

Takže je asi správné uvést na pravou míru, proč tu vůbec pracuju a nenajdu si něco jiného. Odpověď je jednoduchá. Nikde jinde mi nenabídli to, co jsem požadovala, a to byl flexibilní poloviční úvazek. Tady ve Forester Vehicles můžu chodit na jakýkoliv půlden chci, jen to musím dopředu zaplat do kalendáře. Můžu přijít v osm a skončit ve dvanáct, nebo přijít ve dvanáct a skončit ve čtyři. Navíc je moje pozice marketingové asistentky moc pěkně ohodnocená, na peníze si opravdu nemůžu stěžovat. Byla bych hloupá, kdybych to tu opustila jen proto, že mě technické stroje absolutně nezajímají a že pracuju především s plešatými, obtloustými, zpocenými chlápky.

Když jsem po vysoké nastoupila do Forester Vehicles, neuměla jsem rozeznat ani bagr od traktoru. Za těch pět let, co tu pracuju, si už připadám skoro jako profík. Nikdo jiný by nedokázal podtrhnout přednosti těch strojů lépe než já. Víím, že si Andrew váží toho, že pracuju pro jeho firmu, protože se svou kvalifikací bych mohla dělat mnohem perspektivnější marketing, než jsou popisky a podklady na web, tiskání údajů do excelovských tabulek nebo telefonování klientům. A já ho nechci zklamat.

Proto ihned otevřu příslušné dokumenty a dám se do práce. Když si pospíším, můžu mít do oběda hotovo a odevzdám podklady jen s půldenním zpožděním.

Asi za hodinu si uvědomím, že mi pořád třesí hlava. Asi to bude tím, že jsem ještě neměla kafe. A vodu. Snažím se proplížit do kuchyňky, nechci znovu upoutat Andrewovu pozornost. Naštěstí je teď ponořený do hledání čehosi ve svých šanonech a vůbec si nevšimne, že jsem prošla okolo.

V kuchyňce si udělám hrnek dvojitého espressa, sklenici ledové vody a šumivý nápoj s příchutí pomeranče. Zrovna když se neobratně snažím všechny tři nádoby odnést naráz, vejde do místnosti Thomas. Je to hlavní IT specialista, a podle toho i vypadá. Je vysoký, hubený, má brýle se spoustou dioptrií, uhrovitou tvář a prořídle vlasy, i když mu není ani čtyřicet.

Když mě uvidí, zasekne se. „Eh, ahoj. Nevěděl jsem, že tu jsi. Omlouvám se. Přijdu jindy,“ blekotá.

„Thomasi, tohle je kuchyňka. Můžeš sem jít, i když tu je zrovna i někdo další,“ řeknu suše. Tyhle výstřednosti už mi ani nepřijdou vtipné.

Thomas jen pokrčí rameny, přistoupí ke kuchyňské lince a dá si vařit vodu na čaj.

„Chceš s tím pomoci?“ zeptá se, když mě uvidí zápasit se třemi sklenicemi.

„Ne, to je dobrý, já to zvládnou.“ Nerada přijímám pomoc od ostatních, především ne od mužů, takže to nepřichází

v úvahu. Thomasovi zrovna pípne konvice, když se mi konečně podaří chytit všechny tři sklenice naráz.

Vítězoslavně zavýsknu a ukážu mu palec nahoru. Ten pohyb se mi ovšem stane osudným, protože mi z dlaně vyklouzne hrníček s kávou a roztrhne se o zem. Ach ne. Okamžitě se sehnou a začnu sbírat ty největší střepy. Vzápětí se do kuchyňky přihnou několik kolegů, kteří se lekli, co se stalo.

Mezi nimi je i Andrew. „Co se tu propánakrále stalo?“

„Vyklouzl mi hrnek z ruky,“ schovám si obličej v dlaních a mám co dělat, abych se nerozplakala. „Moc se omlouvám. Hned to uklidím.“

Otočím se k úklidové skřínce, když vtom mi někdo zezadu položí ruku na rameno. Cuknu sebou a otočím se. Je to Andrew.

„Fuj, to jsem se lekla.“ Křečovitě se zasměju, ale tuším malér.

„Nech to být. Uklízečka to uklidí. Běž mi poslat ty podklady. Už je nutně potřebuju.“

S nuceným úsměvem opouštím kuchyňku a znovu zasídlím za počítač. Nemám ani kafe, ani vodu. V ústech mi zůstává nepříjemná alkoholová pachutí. Dám si alespoň žvýkačku a ze zvědavosti nakouknu do svého kalendáře. Ty podklady pro nové dálkově ovládané lesnické stroje mám opravdu napsané až na příští týden. Nezapomněla jsem na to, jen jsem udělala chybu. Poslední dobou je toho na mě moc. Měla bych zvolnit, ale nejde to. Ještě není ten správný čas.

Podívám se na hodinky a povzdechnu si. Je čtvrt na jedenáct. Určitě ty podklady nestihnu dodělat do dvanácti. Nebude mi nic jiného než jít Andrewovi říct pravdu.

* * *

Spolknu jeden prášek na bolest hlavy, lehnu si na gauč pod deku a pustím si jeden díl *Teorie velkého třesku*. Můj výběr

není náhodný, celý tenhle seriál jsem viděla už několikrát, takže můžu mít zavřené oči a stačí mi ho jen poslouchat. Hlava mě pořád bolí jako střep a vůbec se necítím na to, ještě někam jít, ale už jsem to Taylor slíbila. Dlouho jsme se neviděly, a navíc určitě bude chtít udělat nějaké fotky na instagram.

Popíjím heřmánkový čaj a nasávám jarní vůni orchideje linoucí se z vonné svíčky. Ještě bych prosila masáž a možná se do večera zvládnou dát dohromady.

Zrovna mám naprostý pocit harmonie, ze kterého mě vyruší pípnutí zprávy. Neochotně vezmu mobil do ruky. Kdybych nebyla tak zvědavá, mohla jsem si dál vesele užívat klidu. Ale v dnešním uspěchaném světě chceme být pořád s druhými ve spojení. Zpráva je od Liama.

AHOJ LÁSKO. NAPADLO MĚ, JESTLI NECHCEŠ DNES VEČER ZAJÍT NA VEČEŘI. STÝSKÁ SE MI.

Tělem mi projede vlna vzrušení. To je od něj milé. Možná bych dnes šla raději na večeři s Liamem než s Taylor, ale vím, že by byla našťavaná, kdybych to na poslední chvíli zrušila. Nesnáší, když měním plány, přitom ona je mění v jednom kuse.

Vytukám Liamovi odpověď: DNES NEMŮŽU, PRO-MIŇ. JSEM UŽ DOMLUVENÁ S TAYLOR. UVIDÍME SE JINDY. A přidám smajlíka, který posílá políbek.

Obratem mi přijde odpověď v podobě smutného smajlíka a srdíčka. Taky mu pošlu srdíčko a mobil opět odložím.

Neuběhne ani pět minut a mobil mi zvoní znovu. Tentokrát je to příchodí hovor. Na displeji svítí nápis *Tetička Josie*.

„Ahoj teto!“ zvolám vesele. „Jsem ráda, že voláš. Jak se máš?“

„Ahoj zlato. Je mi po tobě už smutno, tak jsem si říkala, že ti zavolám. Dlouho jsme se neviděly. Myslím, že už to bude týden.“ Obě se zasmějeme. „A jak se máš ty? Co v práci?“

„Jo, týden je na naše poměry už docela dlouhá doba,“ vyprsknu smíchy. „Mám se celkem fajn, ale dneska se mi stal v práci takový malér. Ani se neptej. Zapomněla jsem na jeden úkol od šéfa.“

„A jéje. Nic si z toho nedělej, zlatíčko. To se stává všem. Vsaď se, že i tvůj šéf někdy na něco zapomněl. Nikdo není dokonalý. Zítra to napraviš a budeš mít zase čistý štít.“

Mám hroznou chuť ji obejmout. „Děkuju, teto. Kdy se teda uvidíme?“ Rychle si v mobilu najdu svůj kalendář. „Co třeba v pátek? Můžu si vzít v práci volno a něco podnikneme.“

„To by bylo skvělé. Už se nemůžu dočkat. Uteče to jako voda a v pátek mě tam máš.“ V tetině hlase je slyšet upřímná radost.

„Domluveno.“

* * *

Je čas se jít připravit. Pro dnešek si svoje světlé vlasy natočím kulmou do vln, které mi volně spadají na ramena. Víím, že Taylor bude vypadat jako vystřižená z časopisu, takže musím vymyslet, v jakém oblečení jí budu alespoň trochu šlapat na paty. Vyházím ze skříně všechny šaty, ale mám pocit, že žádné se nebudou moci rovnat těm, které má v šatníku Taylor. Nakonec zvolím krátké tmavě modré na jedno rameno.

Restauraci, kam dnes večer půjdeme, samozřejmě vybírala Taylor. Podniky vždycky vybírá ona podle toho, jak vypadá interiér a jídlo. Taylor je totiž influencerka. Předává tipy na ta nejúžasnější místa v Maychesteru svým sledujícím a musí u toho vypadat sakra dobře.

Na místo dorazím s pětiminutovým zpožděním, ale víím, že to nebude ničemu vadit, protože Taylor nikdy nechodí včas. Má příliš mnoho práce s úpravou fotek, vymýšlením trefných textů nebo odepisováním na zprávy. Někdy si říkám, že máme podobnou náplň práce. Taky fotím, upravuju

fotky, vymyslím k nim poutavé texty a odepisuju na zprávy. Jsem taková influencerka technických vozidel. Proboha, tohle před ní nikdy nesmím říct nahlas.

Zeptám se obsluhy na naši rezervaci a milá servírka v černo-bílé uniformě mě dovede ke stolu. Už chápu, proč si Taylor tento podnik pro dnešní večer vybrala. Interiér je naprosto skvostný. Vypadá to tu trochu jako v městské džungli, mísí se tady moderní betonové, mramorové a zlaté prvky s exotickými rostlinami. Dokonce tu roste jedna palma a hned u ní teče malý umělý vodopád. A my máme stůl hned vedle. Taylor bude nadšená.

Servírka mě posadí ke stolu pro dva a já si musím židli trochu posunout, aby mě palmový list nepíchal do zad. Za mými zády zurčí voda a mám pocit, že někde v dáli slyším skřehotání papoušků. Je to dokonalé.

Rozhodnu se, že než Taylor dorazí, projdu si menu. Některým názvům jídel ani nerozumím. Foie gras, dim sum, tabouleh nebo ceviche? Vůbec nevím, která bije, takže se rozhodnu, že zůstanu u osvědčeného lososa. Jako přílohu si vyberu grilovanou zeleninu a zapečenou bramboru se sýrem.

Vtom do restaurace vstoupí Taylor. Jak jsem předpokládala, vypadá famózně. Má na sobě stříbrné minišaty a vlasy stočené do elegantního drdolu. Na uších se jí kývou dlouhé stříbrné náušnice s barevnými kameny.

Zamávám na ni. Taylor se široce usměje a zamíří ke mně.

„Ahoj krásko,“ pozdraví mě a ohne se, aby mě objala. „No není to tady naprosto luxusní?“

„Přímo nádherné,“ souhlasím, „vybrala jsi to naprosto skvěle. To je nové? Nikdy předtím jsem o tomhle místě neslyšela.“

„Pár měsíců.“ Taylor se posadí a jako první otevře nápojový lístek s alkoholem. „Nutně potřebuju drink.“

Koutkem oka zahlédnu, že se k nám blíží servírka. Taky rychle nakouknu do nápojového lístku. Typická já, prvně se soustředím na jídlo.

„Hezký večer, dámy, co si dáte?“

„Já poprosím cosmopolitan a brazilské ceviche,“ vyhrkne jako první Taylor a začne si kontrolovat make-up v odrazu lžičky. Alespoň se dozvím, co jsou ty tajemné ceviche.

Servírka se otočí směrem ke mně. „A pro vás?“

„Margaritu a lososa s grilovanou zeleninou a zapečenou bramborou.“ Taylor se na mě zamračí a já úplně přesně vím, co si myslí. Jak si můžu dovolit si v tak luxusní restauraci objednat tak obyčejné jídlo?

„Dá si taky ty ceviche,“ skočí mi do toho Taylor. Já i servírka se na ni překvapeně podíváme. „A ještě jednu bujabezu na půl. Děkuje.“ Taylor se na servírku sladce usměje a zaklapne jídelní lístek.

Pak se podívá na mě a zvedne jedno obočí. „A teď si vyměníme místa. Potřebuju, abys mě vyfotila, jak sedím na tvé židli a za sebou mám tu palmu a vodopád.“ Nenápadně zakoulím očima, ale poslušně se zvednu a pustím ji na svoje místo. Někdy mám pocit, že se se mnou kamarádí jen proto, aby ji měl kdo fotit.

Normálně se sebou nenechám takhle zametat, ale v přítomnosti Taylor se změním v někoho úplně jiného. Nerozumím tomu a taky mě to dost štve, ale nic s tím nedělám. Možná proto, že Taylor je snad jediná kamarádka, která mi v mém zaneprázdněném životě zůstala.

Známe se od střední, ale tam jsme se spolu vůbec nebavily. Až později jsme si k sobě našly cestu přes sociální sítě. Zjistily jsme, že jsme se obě přestěhovaly z Pineburgu do Maychesteru, a domluvily si tu schůzku. To Taylor ještě nebyla influencerka, ale normální studentka jako já. Celkově byla víc normální. Teď mám pocit, že jí ta internetová sláva stoupla do hlavy.

Udělám Taylor asi sto padesát fotek, než najde tu, se kterou je spokojená. Mně se zdají všechny stejné, ale to před ní nemůžu říct. Taylor by byla schopná všechny fotky přiblížit a ukázat mi, jak má na každé pootočenou hlavu do jiného úhlu.

Konečně nám servírka donese drinky a já se můžu zhluboka napít svého koktejlu. Mám pocit, že jich dnes večer budu potřebovat víc.

„Tak si představ, že jsem se stala tváří té nové kampaně na boty, o které jsem ti minule říkala.“ Vůbec netuším, o čem to mluví, takže jsou jen dvě možnosti. Buď mi o ní neříkala, nebo jsem ji neposlouchala. Ta druhá možnost je o něco pravděpodobnější.

Taylor čeká na nějaký náznak, že vím, o čem mluví. Pokývnu hlavou a opět se zhluboka napiju své margarity. „Jo, jasně. To je naprosto úžasné! Řekni mi ještě jednou, o co přesně šlo, už si nepamatuju podrobnosti.“

Taylor má ráda, když může mluvit o své práci, takže se rozvášní o tom, jak bude na ulicích Maychesteru pózovat v teniskách, sandálech, lodičkách i sněhulích.

„Víš, kolik lidí mě uvidí na billboardech a v časopisech? Konečně vytrů zrak svému bývalému.“ Taylor je naprosto nadšená, ale já její vzrušení bohužel sdílet nedokážu. Do myslí se mi vkrade Liam. Mnohem raději bych teď byla s ním. Je mi líto, že jsem tuhle večeri nezrušila, protože Taylor zase mluví jen o sobě.

Konečně nám donesou jídlo a další kolo drinků. Až nyní mi Taylor vysvětlí, že ceviche jsou marinované kousky syrových ryb. Ne že bych neměla ráda ryby, ale při pomýšlení, že jím syrovou rybu o velikosti poloviny mého palce, se mi trochu zvedá žaludek. Naráz vypiju polovinu svého koktejlu a ochutnám raději bujabézu. Tam jsou ty ryby alespoň uvařené.

„Páni!“ zasměje se najednou Taylor, „ty teda dneska pěkně nasáváš! Nejdeš snad zítra ráno do práce?“

Na vteřinu zaváhám, ale pak mi dojde, že Taylor netuší, že pracuju na poloviční úvazek a že jsem si na zítřek v pracovním online kalendáři zvolila půlden od dvanácti do čtyř.

„Haha, to víš, že jdu. Na rozdíl od tebe,“ utahuju si z ní.

Taylor vyplázne jazyk. „Kdybys chtěla, mohla bys být taky influencerka. Pomohla bych ti.“ Tuhle příležitost mi už párkrát nabízela, ale já si nedovedu představit, jak by tenhle druh práce šel dohromady s mým dosavadním stylem života.

„Možná někdy v budoucnu,“ řeknu zamyšleně.

V příštím životě, dodám v duchu.

2

MOLLY

Nyní

Několik vteřin nehnutě stojím a koukám pod sebe na tu spoušť. Bílé, ostré střepy se rozutekly všude po podlaze. Káva vystříkla na moje světle modré kalhoty, kde vytvořila několik zajímavých cákanců. Někdo, kdo má rád umění, by to určitě ocenil. Já však mám chuť brečet.

Gemma ke mně zezadu přistoupí a povzbudivě mě poplácá po zádech. „To se stává, nic si z toho nedělej. Pojď, pomůžu ti to uklidit a pak uděláme nové.“

Vezme do ruky smetáček a lopatku a začne střepy rychlými pohyby zametat na jednu hromadu. Já stále stojím a koukám na ni. Nejsem schopná se pohnout a vůbec nevím proč.

„Podívej, už to je hotové. Nic tak hrozného se nestalo,“ snaží se mě rozveselit. Pak přiskočí ke kávovaru a během pár minut vykouzlí nové cappuccino, které na rozdíl ode mě zvládne donést zákazníkovi až na stůl.

„Děkuju,“ fňuknu, když se vrátí. Mám na krajíčku. Stačí, aby se stala ještě jedna špatná věc, a rozbřečím se. Dneska mám fakt den blbec. Celý den se mi nic nedaří, a proto jsem přišla do kavárny s náladou pod psa. Před zákazníky se samozřejmě snažím působit mile, ale uvnitř přímo křičím.

V kavárně můj den blbec bohužel pokračuje. Kromě rozbitého hrníčku a vyliitého cappuccina už jsem zvládla dvakrát odnést objednávku k jinému stolu, na jednu objednávku zapomenout úplně a jednu objednávku zkazit, když jsem do ledové kávy přidala karamelový sirup místo oříškového. Naštěstí to všichni zákazníci vzali sportovně a moje omluvy byly vždy přijaty s úsměvem.

Ale stejně si připadám jako totální nešika. Neustále cílím na dokonalost a chci být perfektní. A když to jednou za čas nevyjde, mám pocit, že jsem selhala. Musím zatnout zuby a jet dál. Za tu dnešní pohromu si nezasloužím žádný odpočinek. Budu makat až do vyčerpání.

A když se mi něco povede? Oslavit úspěch je pro mě téměř nemožné. Vždy se dalo něco udělat lépe nebo rychleji.

Takhle jsem zvyklá žít.

„Běž dozadu dát se dohromady,“ přikáže mi Gemma a popostrčí mě pryč z placu. Uposlechnu její rozkaz a na chvíli vklouznu do šatny, kde si opláchnu obličej studenou vodou.

Sleduju svůj odraz v zrcadle. Můj obličej mi připadá cizí. Sakra, měla bych si fakt dát pauzu. Odjet na dovolenou. Sednout si na pláž s drinkem v ruce. Odpočinout si.

V duchu se zasměju. Moc dobře vím, že to není možné.

Vrátím se na plac namotivovaná, že tu poslední hodinu tu ještě vydržím.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se Gemma, když si mě všimne. „Vypadáš bledě.“

„Je mi dobře. Akorát mám den blbec, to je celé.“

„Zítra bude zase líp.“

„To doufám, jinak bych tady mohla třeba rozbít kávovar, a to by byl pěkný průšvih.“ Obě se zasmějeme. Pak semknu ruce a podívám se směrem vzhůru. „Ať už je konec směny a já můžu jít domů.“

„Uteče to jako voda. Beztak už nikdo nepřijde. Víš, že poslední hodina je vždycky mrtvá.“ Při slově „mrtvá“ sebou trhnu.

To se ale Gemma šeredně mylí. Žádný nový zákazník sice opravdu nepřijde, zato dnešní poslední hodina bude živá víc než kdy jindy.

Všimnu si, že se k baru blíží náš stálý zákazník Greg. A pokud se blíží Greg, blíží se většinou i problém. Greg chodí do Doušku skoro každý den. Dalo by se říct, že je to štamgast. Věrný zákazník. Pokud bychom měli věrnostní kartičky, Greg by jich určitě spotřeboval nejvíc ze všech.

Jenže to má háček. Greg je ten nejvybíravější člověk, jakého jsem poznala. Greg si myslí, že má vytříbený jazýček. Pokud by existoval ekvivalent k absolutnímu sluchu pro chuť, Greg by si myslel, že ji určitě má. Navíc si myslí, že všemu rozumí nejlíp a že jen jeho názor je ten správný. Nám jako personálu moc nepomáhá ani heslo gastronomie, které musíme razit: Zákazník má vždycky pravdu.

Abych přiblížila naše útrapy s Gregem, uvedu pár příkladů.

Jednou si byl Greg stěžovat, že jeho citronový cheesecake je příliš citronový. Ano, slyšíte správně. Greg nám doporučil, aby cukrář pro příště ubral na citronové šťávě, a naopak přidal na cukru. A já jako hlavní cukrářka naší kavárny jsem měla chuť mu na to odpovědět, ať si ten cheesecake upeče příště sám doma a nechodí na něj do Doušku. Jenže jsem mu to samozřejmě říct nemohla. Tak jsem si to jenom pomyslela a s úsměvem mu sdělila, že to cukrářovi vyřídím.

Kdysi přišel vrátit cappuccino, protože se mu nelíbil latte art, který mu tam vytvořil náš další kolega Jeff. Na Gregovu obranu musím podotknout, že Jeffovy obrázky v kávě jsou někdy opravdu odfláknuté, ale ne tento. Greg vrátil naprosto symetrické srdíčko a vysvětlil to tím, že srdíčko je moc obyčejné a on preferuje lístek nebo labuť. Pak nám zamával telefonem před obličejí a dodal, že srdíčko nevypadá tak dobře na fotce. Měli jsme co dělat, abychom nevybuchly smíchy.

Jeff pak našel Grega na instagramu a zjistili jsme, že si Greg s každou návštěvou Doušku fotí svoji objednávku

a fotku pak zveřejňuje. A i když Greg nemá nijak obrovskou základnu sledujících, náš šéf Wren prohlásil, že je to pro nás skvělá reklama a ať odteď Gregovi do kafe kreslíme už jen lístky nebo labutě.

Nezapomenu taky na situaci, kdy si Greg přišel stěžovat, že na něj táhne studený vzduch od klimatizace. Gemma mu slušně vysvětlila, že pokud je mu zima, může si předsednout, ale klimatizaci vypnout nemůžeme, jinak bychom se tu uvařili. Greg si předsednout odmítl, protože seděl na svém oblíbeném místě u okna, odkud viděl na ulici, a vyžádal si od Gemmy deku. Deky byly v tuto roční dobu schované kdesi ve skladu (byl srpen!), a tak Gemmě chvíli trvalo, než je našla. To se Gregovi taky nelíbilo a požadoval kávu zdarma za své útrapy. Gemma neměla náladu se s ním hádat, tak se šla zeptat Wrena, co na to říká on. Wren si prý povzdechl a povolil Gemmě mu kávu neučtovat.

Wren nechce Grega namíchnout z jednoho prostého důvodu. Když je Greg spokojený, dává pěkně tučná dýška. Takže instrukce od Wrena zní jasně: Udělat Gregovi, co mu na očích uvidíme.

Greg si stoupne k vitríně s dorty a teatrálně na ni začne poklepávat prsty.

Gemma k němu přistoupí a zvedne obočí: „Děje se něco, Gregu?“

„Hmm, vlastně ano. Můj vanilkový dort s jahodami je okorálý.“

„To není možné,“ oponuje mu Gemma.

„Ukážu vám to.“ Greg odběhne ke svému stolu a přinese talířek s kouskem dortu. „Podívejte tady. Ten dort už je pěkně starý.“

Začne se ve mně vařit krev. To nemyslí vážně.

„Gregu, ujišťuji vás, že bychom si nedovolili prodávat staré dorty,“ pokračuje Gemma.

„Ale asi jste udělali chybu. Je příšerně suchý. Kdo ví, jak dlouho tady leží.“

„Dělala jsem ho včera,“ vložím se do hovoru, „takže tady leží od včera.“

Greg překvapeně vykulí oči. „Ten dort jste dělala vy?“ ukáže na mě prstem. „Tak to se pak ničemu nedivím. Hned jsem poznal, že je jiný než ostatní dorty, které tu prodáváte. Suchý, starý a okoralý.“

Mám chuť mu dát pěstí. Co si ten člověk o sobě myslí? Zhluboka se nadechnu a klidným hlasem pronesu: „Já ale pečů všechny dorty, které si tu dáváte. Jen výjimečně za mě někdo zaskočí.“

Na to Greg asi nemá co říct, protože několik sekund mlčí a téká pohledem mezi mnou a Gemmou.

Pohlédnu na Gemmu, která se mu svým výrazem v obličeji přímo vysmívá, přestože nic neříká. To mě neuvěřitelně pobaví, až vyprsknu smíchy, načež se rozesměje i Gemma.

„Tak vy se mi tu budete smát?“ prskne našťavaně Greg. „Chci mluvit s vaším šéfem!“

„Jistě, hned to bude.“ Teatrálně se otočím a odejdu z placu. Pak projdu šatnou a dám se až na konec chodby. Tam zaťukám na dveře Wrenovy kanceláře.

„Dále!“ ozve se zevnitř.

Pomalů otevřu. „Wrene? Greg s tebou chce mluvit.“

Wren zasténá. „Už zase?“

„Promiň.“

Wren ještě chvíli něco dopisuje na počítači a já přemýšlím, co dělá chudák Gemma s našťvaným Gregem. Možná se mu dál směje? To bych mu přála.

Wren se po pár minutách zvedne a podívá se na mě útrpným pohledem. „Tak co se stalo tentokrát?“

„Greg prý dostal starý okoralý dort, což je ale nemožné, protože jsem ho pekla včera, což jsme mu s Gemmou sdělily,“ pokrčím rameny. „Naštvalo ho to.“

Wren si povzdechne.

Když Greg uvidí vcházet Wrena do kavárny, celý se rozzáří.

„Wrene, podívejte se na tenhle dort, musí být starý několik dní. Navíc jsem si teď všiml, že má tady kus plísňe. Hele!“ Greg ukáže na malý zelený kousek v bílém krému.

Wren přimhouří oči a zkoumá dort ze všech stran.

„To je bazalka,“ vložím se do toho.

Greg i Wren po mně střelí pohledem.

„Kdo by dával do vanilkového krému bazalku?“ nakrčí Greg nos. Na Wrenovi je vidět, že si myslí to samé, nicméně pro naše dobro mlčí.

Pokrčím rameny. „Hodí se k jahodám.“

„Výmluvy,“ kroutí hlavou Greg, „vsadím se, o co chcete, že je to plíseň.“

„Gregu,“ řeknu tónem, kterým bych prosila tříleté dítě, aby nejedlo ten písek, „říkala jsem vám, že jsem ten dort dělala včera. Není nejmenší šance, že by byl okoralý, natož plesnivý.“

Greg se užuž nadechuje, aby mi pěkně od plic sdělil, co si o mém ujišťování myslí, ale Wren mu skočí do řeči: „Gregu, budete spokojený, když ten dort nebudete muset platit?“

Greg se na chvíli zamyslí, ale nakonec kývne hlavou. „To by šlo.“

„Fajn,“ oddechne si Wren. „Vyřešeno. Tak já zase jdu.“

Greg se na nás vítězoslavně usměje a odnese si svůj dort zpátky ke stolu, kde ho v poklidu dojí.

* * *

Moje frustrace po dnešní směně dosahuje až do vesmíru. Když odbije pátá, zamкну dveře a začneme s Gemmou uklízet. V první řadě zkontrolovat tržbu, zamést podlahu, utřít stoly, utřít sklo vitríny, dát dorty do lednice, pustit myčku, vyčistit a umýt kávovar. Je to práce na další hodinu, ale já tolik času nemám.

Neustále se nervózně dívám na hodinky, až Gemma pochopí, odkud vítr vane, a zeptá se: „Potřebuješ jít? Klidně běž. Já to dneska dodělám. Zasloužíš si padla dřív.“

Už jsem vám říkala, že je Gemma naprostý anděl? Pracuju s ní teprve tři roky, ale za tu dobu jsem si ji velmi oblíbila. Je tak akorát kamarádská, ale není přehnaně vlezlá, zato má srdce ze zlata a pomohla by i svému největšímu nepříteli.

„Díky, díky, díky,“ přiběhnu k ní, obejmu ji a dám jí nečekanou pusu na tvář.

„No fuj,“ Gemma vyprskne smíchy a otře si tvář hřbetem ruky. „Příště stačí jen poděkovat.“

„Budu na to myslet, ale nezaručuju, že si vzpomenu,“ mrknu na ni. „Tak zítra. Máš to u mě.“

„Co jsi to říkala?“ zpozorní Gemma.

„Co přesně myslíš?“

„Že to mám u tebe?“

„No jistě.“

„Mám nápad.“

„Jsem jedno ucho.“

„Na zítra mi upeč můj nejoblíbenější višňový dort s čokoládou.“

„Čekala jsem něco mnohem záludnějšího,“ zasměju se. „Zítra tu na tebe bude čekat.“

* * *

V šatně se převleču z uniformy do svého civilního oblečení a spěchám k autu. Na nic nečekám, vrazím klíčky do zapalování a sešlápnu plyn. Sakra, proč nikdy nic nestíhám?

Samozřejmě si hodně rychle uvědomím, co je tím důvodem, proč neustále žiju ve spěchu.

A že to celé byla moje volba.

3

JÁ

Před dvanácti lety

Myslím, že ležím na nějaké posteli. Ležím a dusím se. Lapám po dechu, ale nemůžu se nadechnout. V nose cítím kouř a spáleninu. Je to těžký intenzivní pach, ze kterého se mi chce zvracet. Zalézá mi do nosních dírek tak hluboko, až mám pocit, že už ho odtud nikdy nedostanu. Ale to není to nejhorší. Myslím, že to, co cítím, je spálené maso. Před sebou vidím jen černo. Několikrát zamrkám, ale bez úspěchu. Před očima se mi dělají akorát mžitky.

Začínám panikařit. Zatřesu hlavou, ale nic se nestane. Pohnu rukou a tělem mi okamžitě projede ochromující bolest. I přesto pokračuju a pomocí hmatu se snažím identifikovat, kde to ležím. Cítím pod sebou nějakou látku, možná to je prostěradlo. Jediné, co slyším, je pravidelné pípání nějakého přístroje. Píp píp píp píp píp. Kde to sakra jsem?

Snažím se vybavit si, co se stalo, ale nedaří se mi to. Nemůžu si vzpomenout. Veškerou svoji energii soustředím do svojí paměti. Hledám cokoli, co by mě nasměrovalo správným směrem. Jediné, co z toho mám, je ukrutná bolest hlavy.

Píp píp píp píp píp. Zasraný krám. Mohl by to někdo vypnout?

Píp píp píp píp píp. Točí se se mnou celý svět.

Píp píp píp píp píp. Já z toho zvuku snad zešílím.
Píp píp píp píp píp. Asi mi praskne hlava. MOHL BY TO
NĚKDO VYPNOUT?
HALÓ? MOHL BY TO SAKRA NĚKDO VYPNOUT?
A pak upadnu do sladké černé nevědomosti.

* * *

„Slečno Warrenová, slyšíte mě?“

Ano.

„Haló, slečno Warrenová?“

Ano, slyším vás.

„Slečno Warrenová, pokud mě slyšíte, otevřete oči.“

Ráda bych, ale nemůžu.

„Pokud vám to nejde, můžete zkusit pohnout rukou.
Dejte nám jakkoliv najevo, že jste tu s námi.“

Konečně pootevřu jedno oko. Ihned mě oslepi intenzivní
bílé světlo ze zářivky nade mnou. „Au.“

„Výborně, slečno Warrenová. Vítejte zpět.“

Pootevřu i druhé oko a snažím se zaostřit. Nejprve je celá
místnost trochu rozmazaná, ale postupně se mi daří pře-
svědčit svoje oči, aby vykonávaly stejnou službu jako dřív.
Všechny obrysy začnou konečně dostávat ostré kontury. To,
co uvidím, mě vyděsí.

Strohé bílé zdi, bíle povlečená postel, bílá noční košile,
spousta pípajících přístrojů, kanyla zavedená do mojí žíly,
obvázané ruce, vysoký blondatý muž s brýlemi v bílém
plášti a malá žena s krátkými hnědými vlasy v bílé uni-
formě.

Nechce se mi tomu věřit, a tak jen zavrtím hlavou. To
není možné. Tohle je určitě jen nějaký zlý sen. Nebo špatný
vtip. Jako první mě napadne, že chci jít domů, a tak se zku-
sím nadzvednout. Okamžitě spadnu zpátky na lůžko, pro-
tože mi tělem projede vlna intenzivní bolesti.

„Slečno Warrenová, zůstaňte v klidu ležet. Já jsem váš ošetřující lékař, doktor John Gabriel, a toto je vaše přidělená sestra, Ingrid Hemsworthová. Chápu, že jste jistě v šoku, ale nebojte, všechno si postupně vysvětlíme. Teď bych vám jen potřeboval provést pár jednoduchých a nebolestivých vyšetření.“ Muž v bílém plášti předá ženě vedle sebe desky, které celou dobu drží v rukou, a namíří mi do očí miniaturní baterkou.

Je to jasné. Jsem v nemocnici. Ale co tu proboha dělám?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mrazivé pouto***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.